

per, der var trukne uden paa Bukserne og naaede højt op over Knæene. Størsteparten bar store, lodne Huer med Klapper ned over Ørene; en enkelt havde Sydvest.

Kapellan Hansted følte sig lidt underlig tilmode ved pludselig at se sig omringet af denne Skare nysgerrigt stirrende fremmede. Han tænkte paa, om han skulde tiltale dem. Det var dog aabenbart hans Sognebørn.

Da traadte en høj, sværtbeskægget Mand frem af Flokken — en Kæmpe at se til imellem de andre og tydeligt nok ogsaa den, der var vant til at tage Ordet imellem dem. Med sine hvide, kraftige Tænder trak han en stor Tommel-Vante af sin højre Haand og sagde derpaa med stærk Stemme:

„Undskyld vos . . . vi er de Bymænd fra Skibberup, og vi hører, at det skal være vores nye Kap'lan . . . og saa maa vi dog have Lov til at tillade os at byde Dem velkommen her. — Velkommen, Hr. Pastor Hansted!“

Nu traadte ogsaa de andre hastigt til, — og før Kapellanen fik sig besindet, saa han sig omgivet af en halv Snes store, røde Næver, der rakes frem imod ham med trohjertige „Velkommen.“

Han blev et Øjeblik lidt forvirret. Han vilde gerne have sagt noget og mærkede ogsaa, at Mændene ventede det. Men det hele var kommet ham saa uforvarende; han kunde ikke finde paa andet at sige end at gentage sit „Tak — Tak“, mens han hjerteligt trykkede de fremstrakte Hænder.

I det samme blev der raabt henne fra Rydningsarbejderne, at Vejen var farbar. Kusken rykkede i Tømmerne, og Slæden satte sig i Bevægelse.

Da fandt han i sidste Øjeblik paa at sige:

„Farvel, Venner . . . og Tak for jeres Velkomst! Jeg priser mig lykkelig over at have fundet saadanne Mænd til at rydde Vejen for mig! Det er mit Haab, at vi skal komme godt ud af det med hinanden!“

„Det vil vi nok!“ svaredes der tilbage fra mange Munde.

„Og vi trænger til det!“ raabte en dyb, truende Røst bagest i Flokken — efterfulgt af en bifaldende Mumlen.

Disse Ord og navnlig Tonen, hvori de udtaltes, bragte Kapel-